ORDET FRITT

Alla Svenska Canada-Tidningens läsare och övriga svenskar äro välkomna att yttra sig i denna avdelning. Redaktionen ikläder sig dock icke ansvaret för vad som i denna skrivelse yttrade kommer. Följande regler ha vi emellertid satt för nödvändiga att uppställa: 1. Skriv endast på ena sidan av papperet och med bläck. 2. Skriv så tydligt och korrekt som på sak gömde som möjligt. 3. Undvik hårda utfall mot olika tänkande.

REDAKTIONEN.

HACKAT OCH MALET STOFF

Det börjar bli vanligt, att prinsar och prinsessor av blodet gifta sig borgerligt, om man så får säga, vilket alltid betraktades som skandal i den gamla goda tiden. Undras, när det kommer att betraktas som mesallians ifall en borgerlig jungfru gifter sig med en prins.

* * *

Apropå giftermål så var det en rik engelsk turist, som besökte Sverige och där blev föräldskad i och gift med en bondjänta. Det hände i Västergötland, där han från kupéfönstret observerade en flicka, som roade sig med att stå på huvudet i en höstack. Han blev på ögonblicket föräldskad och steg av tåget för att några veckor senare fortsätta resan som välbeställd äkta man. På den platsen är det intet ovanligt att se unga flickor under skördetiden stå på huvudet i höstackarna i närheten av järnvägen.

* * *

Sverige tycks vackla mellan höger och vänster. Efter Branting kommer en Trygger. Det är svårt att finna något förnuftigt i att Sverige nu får en högerregering, och de förut svårt trakasserade svenska arbetarna äro förvisso att beklaga.

* * *

Ja, nu ha vi vårens ljuva tid, när alla människor känna sig litet konstiga i knoppen, nästan i stil med en sådan där befängd historia av Hazze Z., som ju för resten inte blev unnad att tillhöra de odödliga i Svenska akademien. Han kan ju trösta sig med att han är lika odödlig för det, han Hazze!

* * *

Den starka immigrationsströmmen från Sverige hit till Canada och U. S. A. tycks inte vidare behaga en del penninggubbar där hemma. Vi förstå det så gott, så gott, kära jobbare och storkapitalister. Gott för er, att ni nu får en högerminister att trygga er till, hur lång tid det nu blir!

E. C—tzler.

VAD JAG HAR ERFARIT OM JORDBRUKET I CANADA

Killam den 28 mars 1923.

I mitt brev för den 5 april bevisade jag, att spekulanterna togo farmarens förtjänst. Och nu skall jag bevisa, att farmarne icke bruka för mycket jord, som J. A. Hägglund säger, och att det är därför, som det är så dåligt beställt för farmarne i allmänhet, utan en oriktig metod att bruka jorden. En man kan bruka 300 acres lika lätt som 75 acres, om han gör det på rätt sätt. Jag har uppdelat min farm i tre delar, så jag kan sommarplöja en del varje år. Så har jag inhägnat landet, så jag kan hava kreaturen på den delen, som jag sommarplöjer, så har jag mera betesmark. Är det en nödvändighet att plöja jorden varje år? Det är både kostsamt och skadligt, ty jorden blir för lös och förlorar sin fasthet. Plogen vänder endast på ogräset, och det växer snart upp igen. Harven tar ju med sig en del, som ej är för djupt nere i jorden. Man kan plöja och harva, tills man sliter ut jorden, och ni har ändå ogräset kvar. Det finns en maskin, som heter "cultivator," som inte en farmare av 25 har på sin farm. Begagna den, innan ni sommarplöjer. Den tar upp ogräset på jordytan, så det förtorkar, och på samma gång får ogräsfröet att uppspira, så det vill giva jorden näring i stället för att vara till skada. När ogräset börjar att uppspira, sedan man är färdig med sommarplöjningen, begagna kultivatorn. Sedan säden är avtagen på hösten, eller på våren, efter som det bäst passar sig, gå grundligt över stubben med kultivatorn igen, och vad ogräs som är kvar i jorden skall snart försvinna. Jag tar två skördar av en plöjning, och som ni nog funnit ut, ni som farmar, så är det ingen förtjänst i höst- och vårplogning. Jag har allaredan sått in 200 acres med vete, innan en del av mina grannar sått en enda acre. Vad är orsaken? De måste plöja först. Den gamla metoden kunna de ej komma ifrån. Jag sommarplöjde 150 acres och odlade upp 20 acres ny jord förra året och arbetade allt färdigt, innan skördetiden började. Jag är ej ung längre. Kostnaden är densamma, om man får 40 bushels på acren, som den är för 10 bushels på acren. Och lika väl som människokroppen behöver vila och förnyas, lika väl behöver jorden det. Sommarplöj ej mer än 7 tum djupt, ty sädesrötterna vilja ha fast botten att gripa fast i, den klarar sig bättre då. Då man tar endast två skördar mellan varje gång man sommarplöjer, kommer jorden att förbättras år från år i stället för att försämras. Man behöver ej då så många arbetshästar på farmen, då man endast behöver harva och så på våren. Jordbruksdepartementet i U. S. gjorde en undersökning i östra staterna för några år sedan för att finna ut, vad storlek av farm som betalade sig bäst, och av nära 1,400 farmar, som undersöktes, gingo nästan alla, som voro under 160 acres, med förlust. De gjorde en undersökning av farmar från 5 upp till 400 acres. De som voro över 300 acres hade den bästa förtjänsten. De voro närmare marknaden än vi äro, och det var bättre priser för farmens produkter då än dbtär nu. Jag kan väl lika lätt köra med 7 till 9 hästar med en stor plog med en harv bakefter som att gå efter en liten handplog. Och lika lätt kan jag köra, som jag gör, en harv på 32 fot och en kärra bakefter med åtta hästar som att begagna en sex fot harv med två hästar och springa i den lösa jorden. Jag gör fyra mans arbete, och så får jag ju åka. Eller kanhända skribenten tycker det är bättre den metoden som jag såg i England 1921. När de plöjde, så voro de två man att köra en handplog; en man gick och ledde den hästen, som gick före. Det var nog ej behagligt att gå i den våta leran.

Att följa de råd vi få från lantbruksskolorna är raka vägen till fattighuset, så länge som de ej på sina egna försöksfarmar kunna praktisera med förtjänst de metoder, som de anbefalla. Jag har under årens lopp fått mottaga massvis av böcker från dem. J. A. Hägglund kan väl ej räkna dem med farmare, som så sin säd i ogräset?

Det är en del folk, som kommer hit, mest från England, som har avkastat trädlomsoket och ej vilja arbeta längre än åtta timmar om dagen i fabrikerna. De ha den tanken, att en farmare icke har annat att göra än så och skörda, och sedan kan han ligga stilla och lata sig. De ha icke något begrepp eller förstånd om vad det vill säga att farma. När de finna, att de måste arbeta sexton timmar om dagen i stället för åtta, som de voro vana, så se de, hur dumma de voro, då de övergåvo sina platser i fabrikerna, där de hade en fem dollar om dagen.

Tänk, om vi, som farma, organiserade oss, såsom skribenten skriver, och producerade under ett år endast för vårt eget behov! Eller om vi inte arbetade mer än åtta timmar om dagen, som arbetaren i staden, — då gå vi ut och mjölka våra kor efter klockan åtta på morgonen, och när vi äro färdiga med vårt morgonarbete, så är klockan tio. Så ha vi två timmars arbete på fältet. Så ha vi en hel timme vid middag, i stället för att, som vi nu måste göra, slänga i oss lite mat och rusa ut igen, som om det vore eld i håret. Så måste vi vara hemma och ha allt gjort till klockan fem på eftermiddagen. Tänk, så bra! Då behövde inte tankeverksamheten vara så förslappad av arbete från kl. 5 på morgonen till kl. 9 på kvällen. I kännen mog till det, farmaregubbar!

När jag var hemma i Sverige, så klagade folket på huru de fingo svälta under krigsåren. De hade ju god betalning — 15 till 20 kronor om dagen, men det fanns intet att få köpa. Då sade jag till dem, att det snart skulle komma en tid, då de ej skulle ha några pengar att köpa för, då de måste taga fem kronor om dagen i stället för femton, om Sverige skulle kunna sälja sina produkter på världsmarknaden. Det ville ej socialisterna gå in på. Då fabrikanterna inte kunde sälja med förtjänst, så stängde de igen fabrikerna. Arbetarne måtte få understöd av regeringen, och svenska kronan blev fattigföreståndare för tusentals arbetsföra och arbetsvilliga arbetare. Var är orsaken till att socialisterna nu måste träda från styret? Vad är socialismens grundval? Så få arbetstimmar, som de kunna tvinga sig till, och stor betalning för liten möda; dela vinsten med arbetsgivaren, men inte förlusten.

Om nu vad jag skrivit har blivit osammanhängande, så har jag den ursäkten: Jag fick börja vid nio års ålder som vallgosse, och när jag inte behövde valla fåren i Smålands skogar, fick jag gå i skola, och när jag var elva år, var min skolgång fullbordad. Så jag beder redaktionen och läskretsen hava överseende med vad jag skrivit, om det skulle komma längre än till lådan under bordet. Jag skall inte inkräkta på tidningens utrymme efter detta. Vänligen,

John Bly.

Camwood den 20 april 1923.

Ärade redaktion:

Anhåller vördsamt om plats för nedanstående rader:

För någon vecka sedan lämnade jag den sydöstra delen av Saskatchewan och styrde kosan, som man sade mig, mot den ännu snölga och kalla norden, men det förunderliga inträffade, när jag lämnade prärien, var det minst ett par fot djup snö och rätt kallt med. När jag kom till Prince Albert, var all snö redan borta och vädret ganska milt. Man upplyste mig nu, att det varit en mild vinter, med jämförelsevis litet snö, runt dessa trakter. För närvarande befinner jag mig cirka 700 mil norr om Prince Albert, på en plats, som kallas Sturgeon River. De hava här tjugu mil till närmaste järnvägsstation, Camwood. För åtta a nio år sedan hade man den allra vildaste skogsmark, och nu ser man här de vackraste farmland med små trevliga hem, timrade efter äkta svensk sed. Här finnes butik samt ett i alla avseenden modernt skolhus, som dagligen besökes av något över tjugu skolbarn. Tvänne bryggor äro anlagda över älven, som flyter djupt nere i dalen. Från den plats, där skolhuset står, är det en öppen utsikt över den storslagna naturen. Allt detta framsprunget på en så kort tid som nio år, vilket ju måste vittna om ett folk med både vilja, företagsamhet och kraft.

På det ideella och religiösa området är det icke heller blott en obruten åkerteg. Då och då komma predikanter upp och hålla möten, vilka invånarna hedra med sin närvaro. En syförening har bildats, som arbetar för välgörande och religiösa ändamål, och det är ej omöjligt, att en sångkör snart nog låter sina ljuva toner eka mellan träden. Väl, vi säga: Lycka till i fortsättningen med varje gott företag. Till Alf. Berggren, som i mycket synes vara den ledande kraften för samhällets utveckling, vill jag säga ett hjärtligt tack för visad vänlighet, och hoppas jag snart nog få förnya ett besök.

W. J. Högbom

REDOVISNING

Undertecknad vill härmed införa den redovisning, över de medel, som jag återigen havt äran att mottaga, sedan föregående gick i tryck, och av nedanstående belopp har hälften blivit överlämnat till mr Frank Isakson, vilken, såsom förut nämnts, förlorade alla sina tillhörigheter genom eldsvåda den sistlidne 31 januari:

G. Johnson, $5; O. S. Pearson, $3; P. Norbeck, $4; J. E. Höglund, $2; R. F. Hillhouse, $3; C. Johnson, $2; Andrew O. Johnson, $1; summa, $20.

Dessutom har jag bekommit av E. Hammerström gods till $6.75, och jag vill härmed icke allenast å mina egna, utan även å mr Isaksons vägnar frambära det hjärtligaste tack till alla dem, som så rikligen bidragit. Jag vill ock meddela, att välvilliga handräckningar ha fått mitt sommarhus i ordning och telefon installerad. För allt arbete och hjälpsamhet mottag mitt hjärtliga tack!

Nath. Johnston

Broadview, Sask., den 27 april 1923.

Modärn barbarism.

I ett gammalt nummer av den amerikanska tidskriften "The American Theosophist" ha vi hittat följande artikel rörande ett av det 20:de århundradets — civilisationens och kulturens(?!) — sekelmörkaste brott — dödsstraffet genom hängning, som vi ej kunna underlåta att återgiva.

Artikeln lyder:

"De vita barbarerna". Detta är den titel, genom vilken Orientens befolkning känna oss. Beskriver denna titel rättvist våra vanor, våra moraliska och mentala förhållanden gentemot dem? Låt oss se! Jag bor i en amerikansk stad. Den är härligt smyckad med ett antal vackra dekorationer, ty en notabel religiös konvention sammanträder just i staden. Men mitt under de högtidliga ceremonierna och fästligheterna skall en tragedi utspelas. Det är den dag, som utsatts för dödandet av en man. Timmen och minuten är bekant. Morgontidningarna ha pliktskyldigast, sensationellt kungjort därom. Fången visste äevn timmen och minuten, då han skulle avrättas. Hans sista hopp är sviket. Han vet, att sheriffen blivit av folket bemyndigad att mörda honom vid elvatiden denna morgon; han vet ävenså, att guvernören förvägrat att stoppa exekutörens hand. Den man, som denna morgon kommer att avrättas, är instängd i en stor cell av stål, som har samma proportion till hans kroppsstorlek, som ett hönshus har till en höna, som väntar slaktaren. Cellen är omkring 4 fot bred och 6 fot lång med en trång, smal dörr, väl igenstängd med tvenne starka lås. Från denna cell kan fången lätt iakttaga galgen, där hans liv är dömt att förkortas. Han har bebott denna cell i månadstal, och dagligen betraktat galgen, som var det sista han såg, då skymningen föll på om kvällen och det första hans ögon iakttog, då morgonen åter grydde. Men genom dessa månader hade han ej positivt vetat, att han skulle dödas, han visste endast att han med all sannolikhet komme att dödas.

Har du mod? Har du dina nerver i god ordning denna morgon? Kan du tvinga dig själv att betrakta ett spöklikt förskräckligt skådespel i den avsikten, att kunna beskriva den skräckinjagande bilden för världen med alla sina helvetiska färger, tills världens folk bli sjuka av vämjelse och avskaffa denna barbarism? Vän — kom med mig! De, som studera kriminalism, kunna också komma med!

Det är endast fem minuters väg från hotellet till rättssalen, bakom vilken ligger fängelset med mannen och galgen. En nyfiken människoskara har samlat sig. De äro tvingade att stanna utanför fängelset, men tränga inpå så nära som möjligt. En lång, svart vagn kördes in till porten. Det är begravningsentreprenörens vagn, den som begagnas för tiggare och fattighjon och i dörren synes en lång, smal korg. Vi tränga oss fram genom mängden, bort till de järnstängda fönstren och framvisa det kuvert, som innehåller en laglig tillåtelse att övervara exekutionen. Den stora ståldörren svänger sakta på sina gångjärn och slås åter igen, så snart vi kommit in i rummet. Ett halvt dussin fångar göra sin rond. Sheriffen räcker oss sin hand. Han är lagen personificerad, tyst, kall och orörlig som väggarna, som innesluta oss.

— Finner ni dessa "affärer" obehagliga? frågade jag.

— Well, svarade han, jag känner mig en god del besvärad av de där — han pekade på folket utanför, från vilka stundom kom någon av de djärvaste, som genom bekantskap med sheriffen eller genom väntjänst, han gjort honom, gjorde anspråk på att erhålla sheriffens tillåtelse att övervara akten.

— Men jag menar själva exekutionen, invände jag.

— Ah, det gör mig ingenting att hänga honom, svarade han med stadig ton.

— Jag antar, att det inte händer ofta, anmärkte jag.

— Well, svarade sheriffen med en ton av beklagande, som då en soldat beklagar det faktum, att han inte ofta deltagit i strider. Jag har varit med ett fall vart år överhuvud taget och i somras hängde jag två på samma dag.

Antager ni, att det låg något av högtidlighet över oss, när en mänsklig varelse just stod i begrepp att dödas? Det är troligtvis ett femtiotal närvarande, att se exekutionen. Ett halvt dussin av dem äro läkare. Resten äro sensationslystna, nyfikna personer av den vulgära typen. De ha kommit dit på grund av något inflytande som de ägde, endast och allenast i avsikt att se något ovanligt. De röka, samtala och skämta och fördriva bäst de kunna den timme de måste vänta. Men kom uppför denna järntrappa! Mannen, som skall avrättas, är på andra våningen. De flesta av de femtio besökande äro här. En del av dem trängas utanför den smala dörren till dödscellen, stirrande på den dödsdömde. Inte ett ord är uttalat. Ej ett ord av sympati eller människovänlighet; — de endast betrakta honom som den nyfikna betraktar det märkvärdiga.

Och mannen därinne? Han är ung, knappast tjugutvå år, med reguljära, nästan delikata anletsdrag. Han är mycket tystlåten, med ett förskrämt uttryck i sina ögon, som ej så snart förglömmas, — ett uttryck av blandat hopp och förtvivlan. En reporter gav mig den unge mannens historia. Hans moder är nu vansinnig. Vid tio års ålder hade han satts i arbete i ett stort slakteri, varest slaktning, dödandet av kreatur, var den dagliga sysselsättningen omkring honom. En av hans systrar blev vansinnig, då han dömdes till döden. Han var morfinist. Hade ävenså ett ovanligt hett humör, som det oftast var svårt att kontrollera. Den dag, då han begick brottet, hade han helt förlorat kontrollen över sig själv och han påstod bestämt, att han icke visste, att han mördat en polisman, förrän många timmar efter dådet. Men brottslingens protest och förklaringar framkallade endast ett hånfullt förakt.

Har du inbillningsförmåga? Sätt dig då in i den unge mannens ställning. Exekutionen skall äga rum klockan elva. Den stora klockan därborta i tornet till rättshuset, pekar på fyratio minuter över tio. Du har tjugo minuter att leva. Minut efter minut kryper visaren fram på uret. Tio minuter... fem minuter... till elva.... Vad tänker du på? Dina hjärtslitna anhöriga? De sade dig farväl igår, då din syster svimmade och din minsta broder hängde sig fast vid järnstängerna och skrek, tills man med makt måste föra honom bort. Två minuter till elva... Inom några minuter skall du höra dem komma efter dig. Stadiga steg skola ljuda i järntrappan och du skall kommenderas ut...

Har du havt nog av detta? Nej, det har du inte. Du, som jag talar till, du är samhället, du är civilisationen och du skall betrakta ditt verk! Denna exekution, som nu kommer att äga rum, är icke på din befallning — ej ditt fel?! Du är misstagen. Du är en av de många, som med tystnad tolererar detsamma. Hjälp att göra det omöjligt. Du är en proportionell del av staten och du är proportionellt ansvarig. Betrakta ditt verk!

Stå här vid hörnet av galgen! Se det dinglande repet! Det skall nu viras kring din broders hals och sända honom in i döden. Ser du de där remmarna? De äro för att binda honom till händer och fötter, så att den förskräckliga händelsen ej skall bli allt för mycket hemsk även för de som utföra handlingen. Här kommer han! Han försöker att se orädd ut. Men han vet ej vad som följer efter döden. Han har aldrig hört en vetenskaplig bekräftelse på odödlighet. Att han har litet förtroende för de olika religionernas löften, bevisas därav, att han denna morgon mottog dem, för vad de möjligen kunde vara värda. Han stiger upp på fallan. Vilken oändligt lång tid, det tycks taga att ordna de där remmarna. Du har läst om att detta förskräckliga dröjsmål räckte endast några ögonblick. Men deputeranden hade fuskat — högra handens rem är orätt anbringad. Den måste flyttas. Hans hand skälver icke, men han ser förvirrad ut. Blir han då aldrig färdig? — Barmhärtige Gud — han har gjort ännu ett misstag! Återigen måste det avtagas och återigen justeras. Till sist äro de färdiga och kunna träda tillbaka. Med låg, kall och säker röst frågar sheriffen den dödsdömde, om han har något att säga. Han har förhärdat sina nerver för detta ögonblick. Men en ansträngd, onaturlig röst talar han fort och osammanhängande, under upprepade avbrott. En deputerad stiger fram och ikläder den dödsdömde en vid, svart kåpa för att dölja de konvulsiviska anletsdragen och de ur hålorna utträngande ögonen, då kroppen dinglade i ändan på repet. Sedan lägger han snaran runt om fångens hals och drager sig tillbaka, men han dröjer och lyfter det slacka repet ett par gånger, utan egentlig mening. Sheriffen står med foten på fjädern, väntande. Även sedan deputeranden fullgjort sina förberedelser och inspektioner, dröjer sheriffen ett ögonblick, liksom ville han göra sig dubbelt säker, varefter han låter hela sin tyngd falla på fjädern och den dödsdömde fångens kropp dinglar mot döden.... Han hade stått på dödsfällan under precis åtta minuter...!

Doktorerna stiga fram, känna på den döende mannens puls, medan han dinglar i ändan på repet. Åskådarna med fina hattar och rökande cigarrer, dröja tills den dinglande kroppen nedskurits och transporterats i exekutörens korg, varefter de blanda sig med de nyfikna hundratalen därutanför, som göra en fästlighet av tilldragelsen...

Och allt detta i det tjugonde århundradet, i en amerikansk stad! Ja då — och detta i en stad, — märk väl! — varest de ha gjort de mest förtvivlade och lyckade ansträngningar att stänga vissa nöjen på söndagarna, emedan de funnit ut att de stått hindrande ivägen för kyrkobesöken, ty detta är vad vi kalla gudfruktigt folk! De hålla strängeligen på sabbaten. De närvara vid söndagspredikningarna utan skrupler och läsa med sina egna ögon — likväl icke seende — den enkla, tydliga och bestämda befallningen: DU SKALL ICKE DRÄPA!

VAD FÖRESTÅR I ENGLAND?

Efter allt att döma tyckes situationen i England nu hava antagit en karaktär, som gör det nödvändigt för det bestående kapitalistsamhället att även lyssna till den betryckta arbetareklassens röst. Tillståndet bland såväl industri- som lantarbetarna i England har i alla tider varit vedervärdigt, och efter det senaste världskriget har detta tillstånd ännu mera förvärrats. Liksom år 1921 är det nu återigen nödvändigt att knappa in på arbetarnes levnadsstandard för att fylla den nödiga profiten i kapitalismens kassa, eller som det heter, "förminska produktionskostnaderna." Då arbetarnes levnadsvillkor redan äro under det normala, d. v. s. under svältgränsen, så är det helt naturligt, att de icke kunna nöja sig med en ytterligare reducering. Gruvarbetarne i Wales ha redan börjat inställa arbetet och göra anspråk på löneförhöjning. Lantarbetarne erhålla f. n. en avlöning av 23 shillings per vecka, och som farmarne icke utan att ruinera sig själva kunna betala högre lön, så blir följden, att arbetarne i tusental lämna jordbruket åt sitt öde, vilket i ännu högre grad kommer att förvärra situationen. Under det att över en miljon arbetslösa, vilka fordra, att regeringen skall vidtaga åtgärder för att lindra nöden bland den stora massan, vilket ju är en orimlig begäran, då nödtillståndet aldrig havt och aldrig kommer att ha inverkan på en klass, där profithungern förkvävt alla mänskliga och naturliga känslor.

Vad som förestår med anledning av detta tillstånd tyckes dock icke vara vad vi som revolutionära socialister hade väntat. Snowdens socialism och planer att nationalisera produktionsmedlen under en politisk regerings kontroll har icke löst arbetarefrågan i det klasskampen under ett sådant förhållande fortfarande måste bliva densamma. Med den politiska statens bestånd kan arbetareklassen icke erhålla full kontroll över sina egna tillhörigheter, och den kommer helt säkert genom ett dylikt arrangemang "att föda en orm vid sin egen barm."

Att en del fördelar för den i elände försänkte arbetareklassen härigenom kan uppnås, är utom allt tvivel, men den medför även en del olägenheter, för att icke säga faror, vilka av den revolutionäre socialisten icke kunna förbises. Är det ett direkt medel att i revolutionärt syfte erövra staten, då är det en prisvärd handling, värd allt erkännande, men innebär det endast att genom kompromisse roch avtal gå en medelväg för att i största möjliga mån bibehålla det bestående, då måste det betraktas såsom ett medel, varigenom den sociala revolutionen kommer att fördröjas.

I detta senare fall komma de vunna fördelarna helt säkert snart att bortfalla. Kunna icke de revolutionära staten utan att kompromissa med ra statetn utan att kompromissa med kapitalismen, så kommer denna med all sannolikhet att använda alla politiska intriger för att indirekt återerövra vad den genom en dylik statskupp direkt måste lämna från sig. Om oegentligheter till följd härav skulle uppkomma och missnöjet bland arbetareklassen åter göra sig gällande, så kommer den internationella kapitalismen i detta förhållande att finna ett vapen, vilket det bland de mera klentrogna och oupplysta arbetarna skall använda för att bevisa socialismens inkompetens att leda produktionen och därigenom försvåra det revolutionära upplysningsarbetet.

Den resignation, med vilken engelska kapitalismen — åtminstone tillsvidare — åsett de planer, som läggas för att övertaga deras tillhörigheter, talar dock för, att den icke ser någon synnerligen stor fara i att staten övertager produktionsmedlen, och det har från samma håll gjorts uttalanden om att ett dylikt förhållande snart måste komma till stånd.

Är det en reform på det bestående grund — eller är det början till ett revolutionärt anfall mot bourgeoisins rövarnäste? Finnes det klassmedvetna och revolutionära krafter, som kunna utnyttja detta tillfälle på rätt sätt, i händelse det kommer till stånd? Detta är saken, som hör framtiden till att utvisa, men helt säkert kommer en eventuell socialisering i England att medföra en hel del intressanta lärdomar, vilka av en var socialist böra följas med det största intresse.

De konsekvenser ett misslyckande kunna medföra kunna naturligtvis ej på förhand utpekas, men envar kan likväl draga sina egna slutsatser om de svårigheter, som skulle uppställa sig.

Vi vilja dock hoppas, attt den internationella arbetarerörelsen erhållit eller erhåller fotfäste nog, så att den, då tiden är inne, kan sätta sig i sadeln och draga fördelar av de förhållanden, som eventuellt komma att falla i deras händer.

C, F—n,
(Ny Tid.)

Canada Nyheter.

Vårarbetet börjar. Från Wetaskiwin, Malmö, Water Glen, Bashaw och närliggande platser i mellersta Alta rapporteras, att vårarbetet pågått ett par veckor. Man är nästan färdig med vetesådden. Vädret är gott, varmt och soligt som vanligt i Alta. Men det är förfärligt torrt, så få vi ej god nederbörd snart, så synes sådningsarbetet vara förgäves.

Gammalsvenskbys (i Sydryssland) välkända och aktningsvärda folkstam här i Canada hemsökes då och då av den obeveklige liemannen döden, som gör, att dessa banbrytares led glesna allt mer och mer. Så hädankallades Henry Salomonson Sigalet den 10 april 56 år gammal, efterlämnande hustru och fyra söner som närmast sörjande samt en broder i British Columbia och en broder i Svenskby, Ryssland, jämte många sörjande vänner både i Alta och B. C. Mr Sigalet har de senare åren bott på en farm nära Ferintosh, Alta, och dog där. Han hade därför också förenat sig med den tyska lutherska församlingen i Ferintosh, men enligt önskan blev han begraven i svenska kyrkogården av Svea församling i Malmö, där han hade familjelott och barn förut begravna. Svensk begravningsgudstjänst hölls därför i Sveaförsamlingens kyrka den 13 dennes av pastor L. Alexander. Tyske pastorn, som ledde andaktsstunden i sorgehuset, förrättade jordfästningen vid graven.

Och nu under veckans lopp har sorgebudskapet nått mrs S. Albers här i Malmö, att en hennes broder, Henry Anderson Sigalet avlidit i Maple Lake, B. C., den 19 april i en ålder av 43 år. Han lämnar som närmast sörjande hustru och åtta barn, två bröder och två systrar i B. C. och en syster i Malmö, Alta. nämnda mrs Simon Albers. Fadern till denne S. var kusin till den förutnämnde, som dog i Ferintosh. Det rapporteras, att en högtidlig och gripande begravningsgudstjänst firades i Maple Lake med stor tillslutning av släkt och vänner till denne aktade pioniär i detta samhälle.

En äldre man, änkemannen John Utas, dog ute i B. C. förliden höst, — och något längre tillbaka jordfästes här i Malmö mr John Buskas — alla invandrare från Gammalsvenskby. Lederna glesna.

Leonard Alexandor.

Botade hennes reumatism

Kännande från förskräcklig erfarenhet det lidande, som förorsakas av reumatism, är mrs J. E. Hurst, bosatt vid 605 E. Douglas St., C-539, Bloomington, Ill., så tacksam för att ha botat sig själv, att hon av ren tacksamhet är angelägen att säga alla andra lidande, hur man kan bli kvitt denna tortyr med ett enkelt medel hemma.

Mrs. Hurst har intet att sälja. Sänd endast ert namn och adress och hon sänder er gärna denna värdefulla upplysning helt fritt. Tillskriv henne genast innan ni glömmer det.

Använd i höskörden de präktiga hö-verktyg

som tillhandahållas av

McCormick-Deering Agenten

DÅ höslåttern är inne, är du angelägen att gå ut på ängarna för att inbärga ditt hö utan större tidsförlust. Få det tidigt uppsatt i stackar eller inforslat i ladorna i gott skick, så du är färdig att påbörja nästa stora arbete, vilket blir sädesskörden!

Vår agent, som har sin affär i din närhet, är villig att förse dig med vad du behöver. De hömaskinerier han kan tillhandahålla, forslar höet vart du vill och hur du vill på det snabbaste och mest ekonomiska sättet. Du kan lita på att McCormick-Deering slåttermaskiner äro i arbetsordning varje minut. De självtippande hästrävsorna äro kända över hela världen för sitt snabba, rena arbete och sin lätthanterlighet. De McCormick-Deering kombinerade sidoavläggande hästrävsorna och hövändare äro också tids- och arbetsbesparande favoriter.

McCormick-Deering höpressarna pressa höet i fina, täta buntar, som äro lättare att bevara, utfodra och hantera, och som medföra de högsta marknadspriserna. De äro tillverkade för såväl häst- som motorkraft.

Ni kan lita på McCormick-Deering agenten i ert samhälle.

INTERNATIONAL HARVESTER COMPANY
OF CANADA, Ltd.
HAMILTON, ONT.

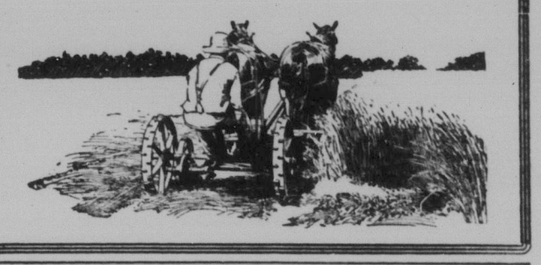

En Trogen Rådgivare och en Verklig Skatt är RÄDDNINGS-ANKARET

Denna bok, klar, lärerik, med många avbildningar, borde läsas av båda könen. — Den är av vikt för folk som ämna gifta sig, eller som leva i olycklig äktenskap! — Den beskriver vidare alla könssjukdomar, de förskräckliga följderna av ungdomssynder, såsom svaghet, nervositet, impotens, manssvaghet, ofruktsamhet, minnessvaghet o. s. v. och förklarar, hur dessa för alltid kunna upphävas! Detta oskattbara, oöverträffliga verk, 250 sidor, lämna vi met insändandet av 25c i frimärken och denna annons. (Registrerad 35c).

M. A. Ericius Medical Institute

Inkorporerat 1880 i enlighet med kongresslagarne för undertryckandet av kvackalveri. Var god nämn Svenska Canada Tidningen.

KING GEORGE HOTEL
KING & ALEXANDER
Rum per dag eller vecka.
BÄSTA BETJÄNING
ALLT MODERNT
Pris: $1.00 och $1.50 per dag.
DET ENDA SKANDINAVISKA HOTELL I WINNIPEG

Skandinavisk Tandläkare.
DR. PHILIP A. ECKMAN
TÄNDERNAS VÅRD får icke försummas, om ni önskar behålla eder goda hälsa. Det har bevisats, att alla svåra sjukdomar komma av dåliga eller försummade tänder. — Jag står med nöje till eder tjänst och vill giva eder alla råd jag kan och vill undersöka edra tänder gratis.
Tänder utdragas smärtfritt.
OBS.!—NY LOKAL.
DR. PHILIP A. ECKMAN
204 Sterling Bank Bldg.
Hörnet Portage & Smith, Winnipeg

Dr. S. C. Peterson
SPECIALIST i Hud-, Käns-, Urin- och Veneriska sjukdomar.
401 McARTHUR BLDG.,
211 Portage Ave.
Kontorstid: 10 f.m.—8 e.m.
Telefon: A 4165

DR. BRANDSON
LÄKARE
216 Medical Arts Bldg.
Kontorstimmar från 2 till 4 endast eftermiddagen
Telef. A7067

Kontorstel.: A 3659 Bostadstel.: St. John 897
Dr. T. Glen. Hamilton
LÄKARE
210—212 Somerset Bldg., Winnipeg, Man.

ETT TACK

Får härmed frambära ett hjärtligt tack från mig och mina föräldrar till alla dem som varit med om den stora hjälp, som jag fick under min vistelse hos doktorn i Brandon. Från Erickson genom mr A Wickström $88.50; från Scandinavia genom mr Hales $30.65; från Hilltop genom mr J. Sundmark $60. Med tacksamhet,

Freda Oberg